

ποσειάκῃ ἡμιάμβῃ habet Barn., qui verba συμποσειάκῃ ἡμιάμβῃ e cod. Vatic. a se addita esse ait. At hoc in codice p. 676. legitur, Ἀνακρέοντος Τηϊς συμποσειάκῃ ἡμιάμβῃ: quem indicem Guietus in exemplari suo verbis auxerat his, καὶ Ἀνακρέοντεια, καὶ τρίμετρα, ex eodem illo codice. At verba ista pertinent ad reliqua odaria, quae Constantinus Cephalas capite quinto decimo Anthologiae suae complexus est. Vid. Brunquius in praefat. ad Analectt. To. 1. p. 10. et in notis ad Anacreontis carmina p. 98. Argent. 2.

** Εἰς κιδάρων τῶν αὐτῶν cod. Vatic.: quo in cod. hoc odarium est odarium tertium, et vicesimum, p. 682. Sed Brunquius in Anall. To. 1. hoc, et reliqua, odaria suis carere titulis iussit: qui sane grammaticos habere auctores videntur.

3. Ἡ βάρβιτος Barn. Lam. Argent. 1. Deg. 1, 2:

7. ἡδον cod. Vatic.

11. ἐρωτες cod. Vatic.

ANNOTATIONES

Verba Συμποσειάκῃ ἡμιάμβῃ, quae in cod. Vaticano addita sunt, ab Constantino Cephalas profecta esse videntur, qui declarare iis voluerit, quem ad usum apta essent haec carmina, et quo genere versuum composita essent. Nam μέλος significat proprie quidem modum, h. e. legem quandam, et ordinem, vocalium intervullorum, et differentiam, atque adeo continetur certa quadam, et apta, mensura, et iunctura, et mixtura; sonorum longorum, et brevium, altorum, et depressorum. Vid. Aristoxenus στοιχ. ἄρμον. lib. 1. Deinde hoc nomine appellatur *carmen* quodvis modis temperatum, quod canitur, cani potest: vid. Eurip. Alcest. 454. Aristoph. Rann. 1286. 1410.: vt βυκολικά μέλη Aelian. V. H. 10, 18.: λυρικά μέλη Plutarch. Lycurg. p. 141. C To. 1. Vechel.: σκολια μέλη idem de music. p. 1140. F To. 2.: ita, vt poëtae, modulatores cantus, quiuis dicantur μελοποιοί, et μελέων ἀοιδοί. vid. Sextus Empir. c. mathemat. 6, 16. p. 359. Fabric. et Eurip. Alcest. 454.: vt a Latinis melici poëtae: vid. Gellius 2, 22. coll. Cic. de opt. gen. oratt. c. 1.: sed maxime tamen *carmen lyricum*: poëma aptum lyrae [Apul. Florr. p. 347. Elmenh.]: quod ad fides canitur: vt Συμωνίδῃ μέλος ap. Aristoph. Nubb. 1359. add. Plato Ion. p. 533. f. To. 1. Stephan. et Anthol. 1, 67. 14. p. 195. Lubin. Vid. Maius ad Lucian. Macrobb. 26. p. 227. To. 3. Perizonius ad Aelian. V. H. 4, 26. Lennepius ad Phalar. epp. p. 99. f. Quapropter poëtae, qui carmina ad lyram composuerunt, quos Cicero Orat. 55. λυρικῶς nominat, dicti sunt simpliciter μελοποιοί, vt Alcaeus, Alcman, Melanippides, Pindarus, Simonides. vid. Athen. 7, 17. p. 311. A, 10, 7. 8. p. 429. A F: schol. min. Homeri ad Il. γ', 250. coll. ad v. 242. et schol. Ven. ad Il. γ', 588.: Clemens Alex. Strom. 5. p. 602. D Colon.: Diod. Sic. 11, p. 10. et p. 22. To. 2. Rhodom. Sic ipse Anacreon vocatur odar. 65, 2. ὁ Τηϊος μελωδός: fragm. 1, 31. ὁ ἀοιδίμος μελισηΐς: fragm. 2, 31. ὁ λυρωδός: a Strabone 14. p. 638. Casaub. ὁ μελοποιός: a Luciano d. l. ὁ τῶν μελῶν ποιητής, vt Sappho a Strab. 17. p. 808. ἢ τῶν μελῶν ποιήτρια: conf. ad od. 65, 2.: et carmina eius dicuntur τὰ μέλη etiam ab Aeliano V. H. 9, 4., ab Athenaeo 14, 3. p. 617. E, et ab auctore Etymol. M. v.

μεῖν